

100. MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA PRACY

100. SESJA MIĘDZYNARODOWEJ KONFERENCJI PRACY W GENEWIE

Trwają obrady 100. Sesji Międzynarodowej Konferencji Pracy w Genewie.

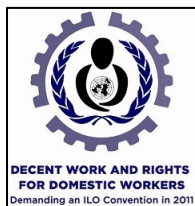
Podczas 100. Sesji Międzynarodowej Konferencji Pracy OPZZ reprezentują: przewodniczący OPZZ Jan Guz, który pełni funkcję delegata strony pracowni-

czej z Polski oraz Piotr Ostrowski, członek Prezydium OPZZ.

6 czerwca 2011 r. odbyły się wybory do Rady Administracyjnej Międzynarodowego Biura Pracy na kadencję 2011-2014. Rada Administracyjna składa się z 56 członków, z których 28 reprezentuje rządy, a po 14 pracodawców i pracowników oraz 66 zastępców członków (28 reprezentuje rządy, a po 19 pracodawców i pracowników).

W skład grupy pracowników wybrani zostali: N.M. Adyanthaya (Indie), K. Asamoah (Ghana), B. Byers (Kanada), L. Cortebeek (Belgia), R. Diallo (Gwinea), S. Fox (USA), J. Gomez Esguerra (Kolumbia), S. Gurney (Wielka Brytania), G. Jiang (Chiny), H. Kaddous (Algieria), H. Kelly (Nowa Zelandia), T. Sakurada (Japonia), M. Szmakow (Rosja) oraz M. Sommer (Niemcy).

Rada Administracyjna jest organem zarządzającym i koordynującym działalność Międzynarodowej Organizacji Pracy. Do jej kompetencji należy ustalanie porządku obrad Międzynarodowej Konferencji Pracy, programu i budżetu Organizacji oraz zajmowanie się sprawami bieżącymi. Rada Administracyjna spotyka się w Genewie trzy razy w roku (marzec, czerwiec i listopad).

UZGODNIONO TREŚĆ NOWEJ KONWENCJI MOP

Późnym wieczorem 7 czerwca 2011 r. przedstawiciele rządów, pracownicy i pracodawcy wchodzący w skład Komitetu ds. pracowników w gospodarstwach domowych (*domestic workers*) obradują

podczas 100. Sesji Międzynarodowej Konferencji Pracy w Genewie, po kilkudniowych dyskusjach, uzgodnili ostatecznie treść nowej Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy. Konwencja wprowadza minimalne standardy pracy w gospodarstwach domowych. Jak podkreślała Halima Yacob wiceprzewodnicząca Komitetu z ramienia pracowników (Singapur), *nasz sukces jest tym większy, że treść*

Konwencji jest korzystniejsza dla pracowników, niż jej projekt uzgodniony w zeszłym roku podczas 99. Sesji.

Komitet kontynuuje obecnie prace nad uzgodnieniem treści Zalecenia, które powinny zakończyć się w piątek, 10 czerwca. Uzgodniona treść Konwencji i Zalecenia będzie przedmiotem głosowania na sesji plenarnej Konferencji w przyszłym tygodniu. Członkiem Komitetu jest Piotr Ostrowski.

Przewodniczący OPZZ Jan Guz oraz dyrektor generalny Międzynarodowego Biura Pracy Juan Somavia w trakcie obrad.

Pomimo rosnącego znaczenia ekonomicznego i społecznego, praca w gospodarstwach domowych tradycyjnie była i jest obecnie jedną z najbardziej niepewnych, niskopłatnych oraz pozbawionych ochrony i zabezpieczenia form zatrudnienia. Decyzja o podjęciu dyskusji nad stworzeniem norm godnej pracy dla pracowników w gospodarstwach domowych przez Międzynarodową Konferencję Pracy w 2010 roku i kontynuowaniu jej w 2011 roku została uznana z jedną z najważniejszych w ponad dziewięćdziesięcioletniej historii Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Praca w gospodarstwach domowych należy do najstarszych zajęć jakie wykonuje człowiek. Historycznie związane ze zjawiskami niewolnictwa, kolonializmu i innych form podporządkowania. To co najistotniejsze – wiąże się nierozdzielnie z pracą kobiet. Do typowych prac w gospodarstwie domowym zalicza się opieka (nad dziećmi, osobami niepełnosprawnymi, starszymi), sprzątnięcie, gotowanie, pranie, prasowanie, ale także prace w ogrodzie, jako pokojówka lub kamerdyner, szofer, także ochroniarz. Cechą tej pracy jest brak granic pomiędzy pracą a odpoczynkiem czy aktywnością pozazawodową. Dla przykładu termin „opieka nad dzieckiem” może być rozumiany wąsko lub bardzo szeroko. W różnorodnych kontekstach oznacza inne czynności, o różnym stopniu złożoności, częstokroć niezwiązane z wąskim rozumieniem tego terminu.

Pracę w gospodarstwach domowych często uznaje się za niewykwalifikowaną. Jest niskopłacana i słabo regulo-

wana. Na szeroką skalę stosuje się wypłatę „w naturze”, częstokroć jedynie za „wikt i opierunek”. Warto podkreślić, iż prace w gospodarstwie domowym bardzo często są wykonywane przez migrantów zarobkowych.

WYSTĄPIENIE JANA GUZA, DELEGATA GRUPY PRACOWNICZEJ Z POLSKI PODZAS 100. SESJI MIĘDZYNARODOWEJ KONFERENCJI PRACY W DNIU 9 CZERWCA 2011 ROKU

**Panie Przewodniczący,
Panie Sekretarzu Generalny,
Szanowni Delegaci,**

Obecna Sesja Międzynarodowej Konferencji Pracy to wydarzenie o wyjątkowym charakterze. Po raz setny przedstawiciele rządów, reprezentanci pracowników i pracodawców poszukują rozwiązań w sprawach społeczno-ekonomicznych, najistotniejszych dla świata pracy.

Po raz kolejny współtworzymy dorobek Międzynarodowej Organizacji Pracy. Przyjmujemy fundamenty międzynarodowych standardów pracy oraz dbamy o ich przestrzeganie. Dla ruchu związkowego na całym świecie najważniejszymi są Konwencja nr 87 i nr 98 dotyczące wolności związkowej i wolności negocjacji zbiorowych. Niestety, pomimo ich znaczenia, wciąż są one nieratyfikowane przez wiele państw, także przez te, które uczą nas demokracji. Podkreślmy, ponad połowa ludzi pracy na świecie nie ma ochrony wolności związkowej.

Występuję na forum plenarnym Konferencji w imieniu grupy pracowniczej z Polski – kraju, który był jednym z założycieli Międzynarodowej Organizacji Pracy. Polacy w swojej historii niezwykle mocno doświadczyli niesprawiedliwości. Idea solidaryzmu społecznego, w kontekście zabezpieczenia społecznego, ochrony najsłabszych jest zatem dla nas niezwykle istotna.

Szanowni zebrani,

Kolejny kryzys ekonomiczny unaoczniał nam, jak kruche są podwaliny obecnego porządku społeczno-gospodarczego. Ryzykowne gry finansowe niewielkiej grupy bankierów

doprowadziły do recesji, której skutkiem jest wzrost bezrobocia, powiększanie się obszarów biedy, wiele ludzkich tragedii. Rozwiązaniem proponowanym przez rządy i pracodawców ma być drakońska polityka zaciskania pasa u zwykłych obywateli, poszerzająca ich ubóstwo i obniżanie standardów życia. Zamiast rozszerzać zakres zabezpieczeń w poszukiwaniu źródła rozwoju społeczno-gospodarczego, to najczęściej w obszarze polityki społecznej odnajduje się źródło ograniczania wydatków.

Zabezpieczenie społeczne jest jednym z instrumentów łagodzenia skutków kryzysu. Jest fundamentalnym prawem człowieka, prawem do ograniczania niepewności w perspektywie utraty dochodu, zdrowia, czy niezdolności do pracy. Niestety, jak wynika z Raportu Dyrektora Generalnego, między 75 a 80 procent obywateli na świecie nie może korzystać z podstawowej ochrony społecznej. Nie wolno nam przejść nad tym do porządku dziennego.

Jednym z najpoważniejszych problemów dla świata pracy stanowi bezrobocie. To podstawowa przyczyna ubóstwa, wykluczenia społecznego, rozszerzających się biegunów biedy i bogactwa. Podkreślał to w swoim wystąpieniu Juan Somavia, podczas ceremonii rozpoczęcia Konferencji. Niezwykle niepokojącym jest fakt, że armię bezrobotnych tworzą dziś głównie ludzie młodzi, wśród nich dobrze wykształceni absolwenci szkół wyższych. W Polsce, zasiłki które w założeniu powinny zapewnić minimalne środki na życie, są bardzo niskie i obejmują zaledwie ok. 20 procent bezrobotnych. Średni zasiłek miesięczny polskiego bezrobotnego stanowi 2/3 kwoty minimum socjalnego. Szacuje się, że ok. 1/3 bezrobotnych nie ma zapewnionego minimum egzystencji. Nie trzeba wiele wyobraźni, aby zrozumieć w jakiej biedzie żyją bezrobotni i ich rodziny. Choć w dzisiejszych czasach już nawet praca nie daje możliwości wyjścia z ubóstwa. Wszyscy dostrzegamy poszerzającą się grupę pracujących-biednych.

Zakres pomocy społecznej jest radykalnie obniżany, pomimo gwałtownie rosnących kosztów utrzymania. W Polsce zamrożone są progi dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej. Niewaloryzowane przez rząd od 2006 roku, pozostają na bardzo niskim poziomie, osiągając już poziom minimum egzystencji. Oznacza to, że pomoc społeczna nie przysługuje tym, którzy przekroczyli minimum biologiczne.

Drodzy delegaci,

Standardy pracy MOP w zakresie zabezpieczenia społecznego są podstawą zrównoważonego rozwoju w dobie globalizacji. Polskie związki zawodowe od dawna domagają się pełnej ratyfikacji Konwencji nr 102, w szczególności w zakresie świadczeń w razie bezrobocia. Niezwykle istotnym staje się w tym kontekście ratyfikowanie Konwencji nr 168 dotyczącej popierania zatrudnienia i ochrony przed bezrobociem. Wspólnie jednak musimy dążyć do tego, aby były one ratyfikowane i właściwie stosowane na całym świecie.

Środkiem dla ich przyjęcia jest dialog społeczny. Juan Somavia podkreślał, iż wszyscy zebrani na tej Konferencji mają przekonanie, że to właśnie dialog społeczny, a nie przemoc i wojna jest narzędziem do rozwiązywania problemów. Wszyscy zgadzamy się, że przyjmowane przez nas standardy są niezwykle ważne. To dzięki tej zgodzie MOP istnieje. Dyrektor Generalny wskazywał jednak, że to przekonanie o sile dialogu społecznego musimy przenosić – z MOP na poziom krajowy. Wierzę, że standardy dialogu społecznego prowadzonego w MOP będą przekładane na ich praktykę w Polsce.